

Ár 2016, föstudaginn 9. desember, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Unnur Erla Jónsdóttir og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 50/2016:**

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 20. september 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar 20. september 2016, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 18. október 2016. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar sama dag og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust 31. október 2016 og þar kom fram breytt kröfugerð og var hún send varnaraðila sama dag. Viðbótar athugasemdir varnaraðila bárust 3. nóvember 2016.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 2. og 9. desember 2016.

II.

Málsatvik.

Málavextir eru þeir að þann 7. október 2007 yfirtók sóknaraðili bílasamning. Umræddur bílasamningur varðaði leigumuninn X og skyldi greiða leigugreiðslur í 72 skipti að fjárhæð kr. 36.993, - í hverjum mánuði. Þá var samningurinn gengistryggður í japönskum jenum og svissneskum frönskum að jöfnu. Í kjölfar bankahrunsins og gengisfalls íslensku krónunnar hækkðu afborganirnar verulega og í kjölfarið hætti sóknaraðili að standa í skilum. Varnaraðili rifti umræddum samningi þann 25. maí 2011 og svipti sóknaraðila vörslum bifreiðarinnar stuttu síðar. Þá var sóknaraðila sent kröfubréf þann 7. október 2011 þar sem eftirstæð krafa er lýst kr. 1.265.038,-. Ágreiningslaust virðist að lítt hafi verið reynt að innheimta umrædda kröfu fyrr en leiðrétt uppgjör hafði verið útbúið og sent sóknaraðila þann 30. maí 2016 þar sem krafan er talin vera kr. 1.543.775,-.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krafðist þess upphaflega að úrskurðuð yrði ógild fjárkrafa varnaraðila gegn kvörtun sóknaraðila á grundvelli bílasamnings nr. Y. Með viðbótarathugasemdom dags. 31. október 2016 breytti sóknaraðili kröfugerð sinni. Sóknaraðili krefst þess nú að viðurkennt verði með úrskurði að fjárkrafa varnaraðila gegn sóknaraðila á grundvelli bílasamnings nr. Y sé fallin niður.

Sóknaraðili byggir kröfu sína á því að krafa varnaraðila sé fyrnd að lögum eða að hún sé fallin niður fyrir tómlæti varnaraðila.

Hvað fyrningu varðar byggir sóknaraðili á því að krafan taki fyrningu skv. þágildandi lögum nr. 14/1905. Þá sé á því byggt að samningur aðila hafi verið leigusamningur. Samkvæmt tilgreindum lögum skuli krafa á grundvelli leigugreiðslna fyrnast á 4 árum. Eigi þetta bæði við um hvort litið sé til þess að krafan taki fyrningu skv. 1. eða 2. tl. 3. gr. laganna. Á grundvelli þessa hafi krafan fyrnst fjórum árum eftir riftun eða 25. maí 2015.

Af hálfu varnaraðila hafi því verið haldið fram í svarbréfi að krafan taki fyrningu skv. 4. gr. laganna þar sem um hafi verið að ræða lán. Þá hafi Hæstiréttur tekið svo til orða að um hafi verið að ræða lán í búningi leigusamnings. Sóknaraðili byggir á því hann sé ekki sérfræðingur í fjármálagerningum. Þá hafi hann ekki gert ráð fyrir öðru en að krafan tæki 4 ára fyrningu enda hafi orðalag samningsins bent til þess að um væri að ræða leigusamning en ekki lánsamning. Sóknaraðili hafi því haft réttmætar væntingar um að krafan hefði skamman fyrningarfrest. Þá verði að líta til þess að að samningurinn hafi verið saminn einhliða af hálfu varnaraðila og sóknaraðila verði ekki kennt um hvað hann hafi verið óljós um efni sitt. Þá sé því mótmælt að varnaraðili eigi að hagnast á því nú að samningurinn hafi verið svo óskýr sem raun ber vitni um hvort hann væri leigusamningur eða lán. Þá sé ljóst að verulegur aðstöðumunur sé á milli aðila.

Þá sé af hálfu varnaraðila enn fremur á því byggt að krafan taki fyrningu skv. bráðabirgðarákvæði XIV. og vísar máli sínu til stuðnings í héraðsdóm nr. 5093/2014. Af hálfu sóknaraðila er vísað um þetta atriði í héraðsdóm nr. E-1048/2015 þar sem túlkun um umfang bráðabirgðarákvæðisins sé á aðra leið. Í hinum nýrri dómi frá Skúla Magnússyni héraðsdómara sé dregin sú afstaða að bráðabirgðarákvæðið sé takmarkað við endurgreiðslukröfu skuldara vegna gengistryggingar sem og kröfu lánveitanda vegna viðbótarvaxta.

„Verður ákvæðið því skýrt á þá leið að það taki jafnt til fyrningar endurgreiðslukröfu skuldara, sem og kröfu lánveitanda vegna viðbótarvaxta. Þessar kröfur hafa og í framkvæmd verið látnar mætast og mismunurinn, sem almennt hafi verið skuldara í hag, látinn koma til lækkunar höfuðstól. Hinsvegar verður ekki á það fallist með stefnanda að ákvæðið taki til kröfu til lánveitanda um annað en umrædda viðbótarvexti samkvæmt 1. málslíð 4. gr. laga nr. 38/2001, eins og þeir eru ákveðnir með endurútreikningi, svo sem greiðslu höfuðstóls greiðslna vegna gjaldfellingar og uppgjors samnings.“

Verði ekki fallist á kröfu sóknaraðila á grundvelli ofangreindra raka sé á því byggt að krafa varnaraðila sé fallin niður fyrir tómlæti. Varnaraðili hafi í engu sinnt innheimtu kröfunnar frá árinu 2011 og fram til 2016. Slíkt tómlæti geti leitt til þess að krafan teljist niður fallin en um það efni sé vísað í Hrd. 114/2014 þar sem krafan hafi þótt niður fallin þegar kröfuhafi hafði ekki sinnt innheimtu kröfunnar í 3. ár.

Sóknaraðili ítrekar í viðbótarathugasemdum að fylgja beri niðurstöðu héraðsdóms nr. 1048/2015 fremur en 5039/2014 enda um nýrra fordæmi að ræða. Þá megí vera ljóst af lestri dómsins að rökstuðningur hvað þetta atriði varði sé mun efnismeiri í dómi 1048/2015.

Sóknaraðili byggir á því að sú staðreynd að Hæstiréttur hafi síðar (Hrd. 92/2010) túlkað umrædda samninga sem láNSSsamninga geti ekki orðið til hagsbóta fyrir stefnanda með lengri fyrningartíma kröfunnar. Sú krafa sem varnaraðili telji sig eiga samanstandi af leigugreiðslum sem tilgreindar séu í 4. og 6. gr. samningsins, auk vaxta vegna vanskila. Umræddar leigugreiðslur sem og vextirnir séu fyrndir með vísan í 2. tl. 3. gr. laga nr. 14/1905. Í þessu sambandi verði að horfa til þess að varnaraðili hafi sjálfur samið samninginn og þá stöðluðu skilmála sem um hann hafi gilt en sóknaraðili hafi enga sérfræðilpekkingu um fjármálagerninga og hafi verið með öllu grandlaus um að samningurinn væri í raun láNSSsamningur. Í ljósi framangreinds hafi sóknaraðili haft réttmætar væntingar um að 4 ára fyrningartími mynd gilda um samningssamband aðila.

Þá telur sóknaraðili rétt að geta þess að varnaraðili sjálfur hafi ítrekað haldið því frammi fyrir dómi í fjölmörgum málum að sambærilegur samningur teldis leigusamningur. Nægi að vísa í Hrd. 153/2010 í þeim efnun en af nógu sé að taka.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sónaraðila verði vísað frá en til vara að henni verði hafnað.

Varnaraðili bendir á að fyrning kröfu eða tómlæti leiði ekki til þess að krafan sem slík sé ógild. Réttaráhrif fyrningar séu þau að krafa falli niður þar sem kröfuhafi glati rétti til efnda og af því leiði að slíkar kröfur verði ekki innheimtar með atbeina dómstóla. Krafan sé hinsvegar ekki ógild þar sem skuldara sé heimilt að greiða fyrndar kröfur og í ákveðnum tilvikum megí byggja rétt á fyrndum kröfum, t.d. með skuldajöfnuði gegn samrættari kröfu sbr. 2. mgr. 1. gr. fyrningalaga nr. 14/1905 og 26. gr. fyrningarlaga nr. 150/2007.

Sömu sjónarmið eigi við um tómlæti nema tómlætissjónarmið byggi almennt á huglægum sjónarmiðum á meðan fyrningarreglur séu almennt hlutlægar. Þá rými sjónarmið um tómlæti ekki til hliðar lögvörðum rétti til skuldajöfnunar samrættar kröfu.

Með vísan til framangreinds verði ekki að lögum hægt að mæla fyrir um ógildingu á fjárkröfu varnaraðila, enda yrðu réttaráhrif úrskurðar víðtækari en leiði af inntaki reglna um fyrningu og tómlæti. Krafa málsins sé því bæði ótæk og of óskýr til að hægt sé að úrskurða í málinu samkvæmt efni hennar. Sé með vísan til e-liðar 6. gr. samþykkta úrskurðarnefndar farið fram á frávísun kröfunnar.

Rökstuðningur fyrir höfnun kröfu

1. Krafan er ekki fyrnd

a) Uppgjörskrafa skv. bráðabirgðarákvæði XIV í vaxtalögum

Varnaraðili bendir á að krafa hans sé svokölluð uppgjörskrafa samkvæmt sérákvæði um fyrningafrest í bráðabirgðaákvæði XIV í vaxtalögum nr. 38/2001. Slíkar kröfur fyrnist á 8 árum miðað við upphaf fyrningarfrests þann 16. júní 2010.

Hugtakið uppgjörskrafa sé ekki sérstaklega skilgreint í vaxtalögum en af almennum lögskýringareglum leiði að skýra beri hugtakið í samræmi við almenna málvenju.

„Uppgjör“ feli í sér lok. Af því leiði að undir hugtakið uppgjörskrafa falli allar kröfur og réttindi vegna þeirra samninga sem hafi þurft að endurreikna vegna þess að þeir hafi byggt í upphafi á ólögmætri gengistryggingu. Niðurstaða endurreikningsins hvort heldur sem hún feli í sér endurgreiðslu kröfuhafa til skuldara eða nýja stöðu kröfu kröfuhafa á skuldara sé uppgjörskrafa. Til viðbótar við almenna málvenju þá samræmist slíkur skilningur meginreglum kröfuréttar og framkvæmd lánsamninga.

Varnaraðili telur að þessi orðskýring eigi einnig stoð í lögskýringargögnum. Þannig segi í kafla um nauðsyn lagasetningar að meginmarkmið frumvarpsins sé að draga úr óvissu og tryggja réttaröryggi við uppgjör gengistryggðra lána. Þá segi í athugasemdunum um umrædda frumvarpsgrein, að kveðið sé á um fyrningafrest vegna ólögmætra gengistryggðra lánsamninga. Af frumvarpinu sé ljóst að tilefni lagasetningarinnar séu dómur Hæstaréttar frá 16. júní 2010, þ.á.m. dómur í máli nr. 153/2010 þar sem Hæstiréttur hafi kveðið á um að bílasamningur varnaraðila væri lánsamningur.

Pennan skilning á umræddu ákvæði megi sjá í dómi Héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. 5039/2014. Önnur niðurstaða hafi verið í dómi héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. 1048/2015 en þar byggji dómurinn á því að umrætt fyrningarákvæði taki til endurgreiðslukröfu skuldara en eigi ekki við um kröfu fjármálafyrirtækis á hendur skuldara um annað en „viðbótarvexti“ eins og þeir eru ákveðnir í endurreikningi. Þessi niðurstaða fái enga stoð í lögskýringargögnum og stangist beinlínis á við ummæli í greinargerð um að mælt sé um fyrningafrest vegna „lánsamninga“, en slíkir samningar mæli fyrir um endurgreiðslu afborgana og vaxta. Þessu til viðbótar verði lagaákvæði um fyrningu ekki túlkun með mismunandi hætti eftir því hvort skuldari eða kröfuhafi eigi í hlut nema a.m.k. lagaákvæði þess efnis sé skýrt, m.a. með hliðsjón af ákvæðum stjórnarskrár um eignarrétt og jafnræði.

Þannig sé krafa varnaraðila tilkomin vegna uppgjörskrafa á lánsamningi eftir endurreikning og falli því undir bráðabirgðaákvæði XIV í lögum nr. 38/2001. Fyrningarfrestur kröfunnar hafi því verið átta ár frá 16. júní 2010 og sé krafan því ekki fyrnd.

b) Krafan er peningalán

Ef ekki sé fallist á að krafan sé uppgjörskrafa skv. lögum nr. 38/2001, telur varnaraðili að almenn fyrningarlög gildi um kröfu hans. Sé fallist á það með sóknaraðila að fyrningarlög nr. 14/1905 gildi um kröfuna enda hafi verið stofnað til hennar með samningi 17. október 2007.

Í dómi Hæstaréttar í máli nr. 153/2010 hafi sagt skýrum orðum að bílasamningar varnaraðila væri lánsamningar. Lánsamningar séu peningalán og skipti engu í hvaða formi slík lán séu veitt. Megi sem dæmi úr réttarframkvæmd nefna: Millifærslu á bankareikninga, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 523/2013; lán fyrir áföllnum vöxtum af skuldabréfi, sbr. dómur Hæstaréttar í máli nr. 390/2013, yfirdráttarheimild á bankareikningi, sbr. dómur Hæstaréttar í máli nr. 533/2014 og krafa byggða á samningi um reikningslánalínu, sbr. dómur Hæstaréttar í máli nr. 204/2014. Í síðast nefnda dómnum hafi verið sérstaklega tekið fram að engu skipti í hvaða tilgangi féð hafi verið lánað eða hvort því hafi verið ráðstafað til greiðslu á skuldum við þriðja mann.

Þá vísar varnaraðili til dóms héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-1048/2015, sem áður hafi verið nefndur. Eftir að hafa hafnað því að krafa lánveitanda vegna bílasamnings væri „uppgjörskrafa“ hafi dómurinn komist að þeirri niðurstöðu að um peningalán væri að ræða og krafan væri ófyrnd.

Þannig sé krafa sóknaraðila til komin vegna vanefnda á peningaláni, en um slíkar kröfur gildi 10 ára fyrningarfestur, sbr. 2. tl. 4. gr. fyrningalaga nr. 14/1905. Sami fyrningafrestur sé einnig í 5. gr. fyrningalaga nr. 150/2007.

Í málaltilbúnaði sóknaraðila komi fram að skuldari hafi gert ráð fyrir því að fyrningafrestur væri 4 ár. Varnaraðili mótmælir því sem ósönnuðu. Til viðbótar verði að telja ótrúverðugt að við gerð lánasamnings sé skuldari sérstaklega að íhuga fyrningafrest kröfu, en slíkt bendi þá til slæmrar trúar skuldara um efndir á skuldbindingum hans. Hvað sem því líði þá séu fyrningareglur hlutlægar og fyrningafrestir ráðist ekki af væntingum skuldara. Með vísan til framangreinds sé krafa varnaraðila ekki fyrnd þó miðað verði við upphaf fyrningafrests þann 25. maí 2011.

2. Krafa ekki fallin niður fyrir tómlæti

Varnaraðili minnir á að kröfuréttindi séu stjórnarskrárvarin eignarréttindi og að töluvert þurfi til að slíkt réttindi falli niður. Þá sé það á valdsviði dómstóla að taka afstöðu til sjónarmiða um tómlæti.

Sé almennt litið svo á að gæta verði varfærni við að ljá meintu aðgerðaleyzi þau réttaráhrif að kröfuhafi glati kröfu sinni ef slíkt byggir ekki á skráðum réttarreglum.

Þessu til viðbótar verði að gera athugasemdir við málavaxtalýsingu sóknaraðila. Fyrir liggi að eftir riftun og vörslusviptingu bifreiðar hafi sóknaraðili í október 2011 verið sent uppgjör. Í uppgjörinu hafi komið skýrt fram að sóknaraðili væri ennþá í skuld við varnaraðila og skorað á hann að greiða. Af framangreindu sé ljóst að sóknaraðili hafi ekki getað verið í góðri trú um að skuldin væri liðin undir lok og yrði ekki innheimt.

Vegna óvissu í kjölfar dóma um svonefndar fullnaðarkvittanir hafi Fjármálaeftirlitið beint því til lánastofnanna þann 1. mars 2012 og aftur 19. október sama ár, að gæta hófs í innheimtu þar sem óvissa gæti verið um ætluð vanskil. Af þeim sökum hafi ekki verið gengið fram af fullri hörku við innheimtu eftirstöðva skuldar kvartanda.

Eftir að mestu réttaróvissu um gengistryggða samninga hafi verið eytt, hafi varnaraðili sent greiðsluáskorun til sóknaraðila þann 7. janúar 2016. Í kjölfarið hafi verið sótt um endurreikning á samningi varnaraðila með hliðsjón af fullnaðarkvittun. Sá endurreikningur hafi verið framkvæmdur og sóknaraðila sendar upplýsingar um skuldastöðu sína í kjölfar þessa endurreiknings í maí 2016.

Varnaraðili bendir á að við mat á tómlæti beri að líta til þess að hvort skuldari hafi vitað af kröfu eða hvort hann hafi haft ástæðu til að ætla að krafan yrði ekki innheimt. Þannig ráði tími án innheimtu ekki úrslitum enda væri slíkt í ósamræmi við lögbundnar fyrningarreglur.

Í máli þessi liggi fyrir að sóknaraðila hafi í október 2011 verið sendar upplýsingar um uppgjör þar sem fram komi að hann hafi skuldað varnaraðila. Hafi verið skorað á hann að greiða skuldina. Þannig hafi sóknaraðila með skýrum hætti verið gerð grein fyrir því að tiltekin krafa hafi verið til staðar og ljóst sé að sóknaraðili hafi fengið þá tilkynningu og hafi lagt hana fram með kvörtuninni. Með þessu sé ljóst að sóknaraðili hafi vitað af kröfunni og hafi ekki verið í góðri trú um að hún væri niður fallin. Jafnframt hafi varnaraðili aldrei gefið sóknaraðila tilefni til að ætla að skuldin hafi verið gefin eftir. Þá hafi sóknaraðili fengið leiðréttingu á láni sínu eftir að greiðsluáskorun hafi verið send og verið tilkynnt um nýja stöðu lánsins.

Varnaraðili bendir á að það að hann hafi sýnt tillitssemi, m.t.t. aðstæðna og gengið linkulega fram í innheimtu, skýrist af tilmælum Fjármálaeftirlitsins, óvissu sem hafi verið um gengisbundin lán og fullnaðarkvittanir og þess að fyrningartími slíkrar kröfu sé langur, hvort sem horft sé til bráðabirgðaákvæðis XIV í vaxtalögum nr. 389/2001 eða 2. tl. 4. gr. fyrningarlaga nr. 14/1905. Linkuleg innheimta sé ein og sér ekki forsenda

fyrir því að krafa falli niður vegna tómlætis, sbr. t.d. dómur Hæstaréttar í máli nr. 591/2012.

Af öllu framangreindu sé ljóst að sóknaraðili hafi vitað um tilvist skuldarinnar og hafi enga ástæðu haft til að ætla að hún væri fallin niður, auk þess sem langt sé enn til þess að krafan fyrnist að lögum. Krafan hafi þannig ekki verið fallin niður fyrir tómlæti. Megi í þessu efni t.d. vísa til dóms Hæstaréttar í máli nr. 185/1999.

Hvað varðar sjónarmið sóknaraðila varðandi ákvæði fyrningarlaga þá bendir varnaraðili á að almennt byggir fyrning kröfuréttinda á hlutlægum viðmiðum en ekki væntingum skuldara, enda taki fyrning aðeins til einstakra kröfuréttinda ekki lögskipta að baki þeim. Þá verði fyrning að styðjast við ákvæði í settum lögum. Ákvæði 2. tl. 3. gr. laga nr. 14/1905 sé hlutlægt ákvæði og verði sóknaraðili að sýna fram á að kröfuréttindi falli samkvæmt eðli sínu þar undir. Í málinu liggi fyrir að umþrættur samningur sé lánssamningur samkvæmt skýru dómafordæmi Hæstaréttar í máli nr. 153/2010.

Þá hafi í héraðsdómi, máli nr. E-1048/2015 verið komist að þeirri niðurstöðu að um peningalán hafi verið að ræða. Hafi sóknaraðili haldið því fram að fylgja eigi dóminum sem fordæmi en það virðist þó takmarkað við bráðabirgðaákvæði XIV í vaxtalögum.

Að síðustu telur varnaraðili rétt að vekja athygli á því að samningssamband aðila hafi nú þegar tekið mið af því að um lánssamnings sé að ræða. Hafi skuldastaða sóknaraðila t.d. lækkað eftir endurreikning með tillit til fullnaðarkvittunar.

Með vísan til framangreinds og athugasemda frá 18. október sl. sé þess krafist að kvörtun í máli nr. 50/2016 verði hafnað.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi kröfu varnaraðila á hendur sóknaraðila á grundvelli bílasamnings nr. Y.

Ekki er ástæða til að fallast á kröfu varnaraðila þess efnis að vísa beri málinu frá með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndar enda breytti sóknaraðili kröfugerð sinni á seinni stigum málsins og kaus varnaraðili að gera ekki athugasemdir við það. Verður því fjallað efnislega um kröfuna.

Með lögum nr. 151/2010 var bráðabirgðaákvæði XIV bætt við lög nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu og þar með lögfest að „fyrningarfrestur uppgjörskrafna vegna ólögmætrar verðtryggingar lánssamninga í formi gengistryggingar“ skyldi reiknast frá 16. júní 2010. Með lögum nr. 38/2014 var því slegið föstu að fyrningarfrestur skyldi vera átta ár frá þessu tímamarki.

Í greinargerð sem fylgdi síðargreindu lögunum er ítarlega farið yfir forsögu og markmið þessarar lagasetningar ,auk þess sem þar er farið yfir heimildir löggjafans til að hreyfa við fyrningarfresti eldri krafna að íslenskum rétti. Er því lýst hvernig það hafi tekið allnokkurn tíma að móta dómaframkvæmd um uppgjör þeirra samninga sem innihéldu ákvæði um ólögmæta gengistryggingu. Er m.a. vísað til dóms héraðsdóms í málinu E-2296/2013 og hvernig þar var lagt til grundvallar að bráðabirgðaákvæðið ætti jafnt við um endurgreiðslukröfu lántaka sem kröfu lánveitanda vegna viðbótarvaxta.

Ekki nýtur við dómafordæma Hæstaréttar um hvort kröfur á borð við þá sem varnaraðili á í þessu máli, falli í heild sinni undir bráðabirgðaákvæðið. Dómar

héraðsdómstóla í því efni eru ekki einhlítir. Það er mat nefndarinnar að hugtakið „uppgjörskrafa“ í skilningi ofangreinds bráðabirgðaákvæðis hljóti að skýrast svo samkvæmt almennri lögskýringu að það nái til allra þeirra krafna sem reiknaðar eru í endurútreikningi á borð við þann sem hér um ræðir. Gangi þannig ofangreint sérákvæði laga 38/2001 framar almennum ákvæðum fyrningarlaga, bæði þeirra sem fjalla um fyrningu vaxta og öðrum ákvæðum. Þá verði ekki litið fram hjá því að með hinum lengda fyrningarfresti ákvæðisins var aðilum að samningum um gengistryggðar skuldbindingar veitt svigrúm til að halda að sér höndum um uppgjör þar til fordæmi dómstóla veittu afdráttarlausar vísbendingar um hvernig farið skyldi með þau. Færi það þannig gegn þessum tilgangi lagasetningarinnar ef kröfuhöfum, hefði þrátt fyrir hana verið nauðsynlegt að halda uppi löginneheimtu á umdeildum kröfum sínum til að halda þeim við.

Verður samkvæmt öllu ofangreindu talið að fyrningarfrestur kröfu varnaraðila sé átta ár, frá 16. júní 2010 að telja. Er hún því ófyrnd. Ekki er unnt að fallast á málsástæður sóknaraðila sem lúta að því að huglæg afstaða hans eða sjónarmið um tómlæti geti leitt til þess að krafan falli niður við fyrra tímamark en það sem fyrningu hennar hefur verið sett með lögum.

Verður kröfu sóknaraðila, samkvæmt öllu ofangreindu, hafnað.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur F er hafnað.

Reykjavík, 9. desember 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Unnur Erla Jónsdóttir

Hrannar Már Gunnarsson

Oddur Ólason